

နေနွယ်ရင်မြင့်

ချစ်သူတို့ပွဲ

(၁)

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံလား၊ နာရီနှိုးစက်သံလား... မကွဲပြားစွာ၊ နားညည်းစွာ ... အိပ်ရာမှ နိုးလာရလေ၏။

ဪ ... ဖုန်းခေါ်သံပဲ။

တယ်လီဖုန်း မြည်နေ၏။ မေမေ့အစီအစဉ်ဖြင့် အဲသည် ... လိုင်းဖုန်းရဲ့ လိုင်းခွဲတစ်ခု အခန်းထဲ ရောက်လာရခြင်းက အိပ်ရေးကို ကောင်းကောင်း ဖျက်တော့၏။

“ဖုန်းဆို ... သားလေးဖုန်းချည်းပဲ။ သားကလည်း အိမ်ပြင်ထွက်လည်ရင်လည် မလည်ရင် အခန်းထဲအောင်း ... ဆိုတော့၊ ဖုန်းလာရင် အပြင်ထွက်ပြီး လာကိုင်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့” ... တဲ့ ၊

“အေးလေကွာ ... ဖုန်းလာရင် ပြေးလွှားများ လည်း ကိုင်ဦးမှ ပေါ့။ ခုတော့ ... အဘိုးကြီးက ပြေးကိုင်လိုက်ရ အဘွားကြီးက ပြေးကိုင်လိုက်ရ ... ခေါ်ပေးရပလားဆို ... သားလူပျိုလေး”

မင်းအံ့ထူးက တယ်လီဖုန်းကိုင်ရမှာ တော်တော်ကြောက်သူ ဖြစ်၏။ ကြောက်ဆို... ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးမို့ပါ။
။ ဖုန်းလာလျှင် ဖေဖေဖုန်း၊ မေမေ့ဖုန်းဆိုတာကလည်း မရှိသလောက်ရှားလျက်၊ ကိုယ်ဖုန်းချည်း။ အဲသည် ဖုန်းတွေကလည်း ကိုယ်လက်ခံမပြောချင်သော ဖုန်းတွေချည်း။ ဒီတော့ ဖုန်းမြည်သံကြား

လျှင် ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး ကိုင်ချင်စိတ်ကိုမရှိ။ ကိုင်ချင်စိတ်မရှိ
တာထက် ... လက်ခံမပြောချင်လို့ ကိုင်ရမှာ ကြောက်စိတ်က ပိုပါသေး
သည်။ ။

“ထားလိုက်စမ်းပါ မေမေရာ ... မကိုင်ပါနဲ့ ”

“ဖြစ်မလား သားလေးရဲ့ ... အရေးတကြီးဖုန်း ဖြစ်နေရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“မေမေ မလွဲမသွေ သိကိုသိရမယ့်အကြောင်း၊ သိမှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စဆို
ရင် ဖုန်းဆက်လို့ မရလည်း ... အဲဒီသတင်းဟာ မေမေ့ဆီကို တစ်နည်းန
ည်းနဲ့ မလွဲမသွေ ရောက်ကိုရောက်လာမှာ ပဲ၊ စောတာနဲ့ နောက်ကျတာ
ပဲ ကွာမယ်”

“ကိုမင်းအံ့ထူးရေ ... ဆင်ခြေမတက်ပါနဲ့ ၊ ဖုန်းလာရင် ကိုယ်တော်
လေးပဲ လာကိုင်တော်မူပါ”

မေမေ မျက်စောင်းထိုးလျှင် အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းသည် ။ အဲသည် လို
ချစ်ဖို့ ကောင်းမှန်း သိလို့ ပဲလား ထင်ပါရဲ့ ... မေမေက မျက်စောင်းက
လေး ... တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး ဆယ်ကြိမ်လောက်တော့ ထိုးတတ်၏။
ခုလည်း မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ပြောနေသည် ။

“မေမေ မျက်စောင်းထိုးပုံလေးက တော်တော်လှတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်း
သမီး မြင့်မြင့်ခိုင်လိုပဲ”

တစ်ခါတုန်းက ပြောမိစဉ် ...

“မင်းအမေလည်း ရုပ်ရှင်မရိုက်လို့ သာကိုး ... ရိုက်များ ရိုက်ရင်၊ အဲ
ဒီမျက်စောင်းလေးနဲ့ တင်၊ အကယ်ဒမီရမှာ ”

ဟု ဖေဖေက အားရပါးရကြီး ဝင်ပြောခဲ့ဖူး၏။

“မျက်စောင်းမြားက ဖေဖေရင်ညွန့်တည့်တည့် စိုက်တယ်ပေါ့လေ”။

“မင်းအမေကို မှာ ထား၊ အဖေနဲ့ သားနဲ့ ကလွဲရင် ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်စောင်းမထိုးရ။ မိန်းမချင်း မျက်စောင်း ထိုးရင်လည်း ၊ သူလိုလှအောင် မထိုးတတ်ပဲနဲ့ ၊ လှမလားလို့ လိုက်ထိုး ကုန်ကြရင် ...

“မိန်းမသားထုကြီး တစ်ရပ်လုံး မျက်စိစွေယိမ်း ထွက်ကုန်ကြရမှာ စိုးတယ်။ ယောက်ျားတွေကို သွားထိုးမိရင်လည်း ... ရည်ညွန့်တွေစိုက်ပြီး၊ ယောက်ျားတွေ ဓားခုတ်ပွဲဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်”

ဖေဖေက ပြောပြီး ရယ်တော့ မေမေက မျက်စောင်းကိုပဲ ထပ်ထိုးနေပြန်သေး၏။ အဲသည် မျက်စောင်းလေးကို ချစ်စနိုးထိုးပြီး ကာမှ မေမေက ဦးနှောက်ထဲ မီးလုံးတစ်လုံး ထလင်းပုံနှင့် ...။

“သားအိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်စိတ်တင်းရှင်း (လိုင်းခွဲ Extension) ဆွဲပေး ထားလိုက်မယ်။ သား မရှိရင် အပြင်ကဖုန်းကို မေမေတို့ ကိုင်မယ်။ သား အိမ်မှာ ရှိတုန်း၊ ဖုန်းလာရင် မေမေတို့ ဘယ်တော့မှ မကိုင်ဘူး၊ သားက အိပ်ခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့ နေနေကျဆိုတော့ ... သားလေး ဘာသာကိုင်”

မေမေက သား... သားလေး... ဟူ၍ ချစ်စနိုးခေါ်လေ့ရှိသလို၊ စိတ် တိုဒေါသထွက်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ “ကိုမင်းအံ့ထူးရေ ...” ဟု ခေါ်တတ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ခုတော့... တယ်လီဖုန်းက မြည်နေပြီ။ ကိုယ့်ခုတင် ဘေးနားမှာ တင်ရှိသောတယ်လီဖုန်းခွက်ကိုမှ ကောက်မကိုင်လျှင်၊ ဖေ ဖေက အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှ နားညည်းပြီး အခန်းထဲဝင်လာ၊ ဒေါသနှင့် ဆွဲ ထူ၊ စကားပြောခွက်ကို နားနှင့် တပ်ပေးသွားတာမျိုး လုပ်မှာ သေချာ၏။ ဖေဖေစိတ်က ခပ်တိုတိုရယ်။ လောကမှာ ... ဖေဖေ စိတ်ရှည်တာဆိုလို့

မေမေတစ်ယောက်တည်းရယ်... ဟု တွေးမိတော့ ပြုံးဖြစ်ရသေးသည်။ ။

စကားပြောခွက်ကို မ, လေ၏။

“ဟယ်လို”

“ကျေးဇူးရှင်”

ကျေးဇူးရှင် ... ဆိုပဲ။ ဘယ်က ကျေးဇူးစားများ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။ အသံကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်။ တကယ်မမှတ်မိတာလား၊ အိပ်မှုနံရံနံနံနှင့် မို့ မသေချာတာလားတော့ မပြောတတ်ချေ။ အခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ... ခြောက်နာရီ။ မနက်ခြောက်နာရီ ဆိုတာ မင်းအံ့ထူး အိပ်ရာမှ ထသည့် အချိန် မဟုတ်ဘူး လေ။

“ဘယ်က ကျေးဇူးစားလဲ။ ဒီမှာ အိပ်တုန်း”

“ဟေ့ကောင် ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ နော်၊ ဒီအချိန် အိပ်ရာက မထဘူးဆိုတော့ မင်းက ရှင်ဘုရင်လား”

“ရှင်ဘုရင်ဆို ... နိုးတာကြာလှပြီ။ မသိရင် မှတ်ထား၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတဲ့ အမျိုးအစားက ညဉ့်သုံးယံမှာ တစ်ယံပဲအိပ်တယ်တဲ့ ။ အိပ်ပုပ်ကြီး နေရင် သူများ သတ်လို့ သေရောပေါ့”

“ငါ့ကို ကူပါဦးကွ”

“အံ့ပါရဲ့ ။ မင်းအံ့ထူး ကိုယ်တိုင် အံ့ဩလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာပဲ။ အကူအညီကိုများ ... မနက်ခြောက်နာရီ ထတောင်းရတယ်လို့ ”

“ခုနစ်နာရီဆို ... သူက ... ကလေးကျောင်းပို့ရာက ပြန် လာပြီကွ၊ ခုနစ်နာရီအမီ”

“ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း၊ ဘယ်က ကလေးအမေကြီးကို

သွားပြစ်မှားနေလဲကွာ ... ပြဿနာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ကလေးရဲ့ အဒေါ်၊ အပျိုစင်ကလေး”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ငါ တကောက်ကောက် လိုက်နေတာတော့ ကြာပြီကွ။ ငါလိုက်နေမှန်းလည်း သူ သတိထားမိမှာ ပါ။ တစ်ခါမှ တော့ စကားမပြောရသေးဘူး။ လူချင်းကလည်း မသိတော့ ဘာကစပြောရမှန်း မသိဘူး၊ လုပ်စမ်းပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဝင်ရမလဲ”

“မည်သည့် အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်မဆို ... တိုင်ပင်နှီးနှောခံ ဆိုတာ ရှိမြဲ ...”

“အောင်မြင်ရင် ... ဝမ်းတေဘယ်လဲကွာ။ အစားတင်မကဘူး၊ အသောက်လည်း ပါစေရမယ်၊ စိတ်ချ”

“အကြံဉာဏ်က ရှေ့ကပြေးနေရပြီး။ အစားအသောက်က အောင်မြင်မှ ဆိုတာ ... နည်းလမ်းမကျဘူး။ အကြံဉာဏ်က ထိပ်တန်းပေမယ့် မင်း အကောင်အထည် ဖော်ပုံက အသုံးမကျရင် အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်မှာ ပေါ့ကွ။ အဲဒီအခါကျ ... ငါ့မှာ နေရင်း ထိုင်ရင်း အကြံဉာဏ်တစ်ခု မဆုံးရှုံးရဘူးလား”

“ဒီညနေ ကျွေးမယ်ကွာ ... ပရောမစ်စ်”

မင်းအံ့ထူးက ဟက်ခနဲ ... တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ညီချစ်တို့ များ ဖြစ်လိုက်လျှင် အသည်းအသန်။ တစ်ခါမျှ ... ရည်းစားရဖူးဖို့ ဝေးစွာ၊ စကားတောင် လိုက်မပြောဖူးသည့် ကောင်။ တစ်လောကမှ ... ငါသဘော ကျနေတာ တစ်ယောက်တွေ့ပြီ ... ဟု ပြော၍ ဝိုင်းရယ်ကြရသေးသည်။

“လိုတဲ့ အခါ အကူအညီပေးဖို့ စိတ်ကူးထား” ... တဲ့ ။

မင်းအံ့ထူးဟာ ဘယ်က ဘယ်လို ... အဲသည် လို ဖြစ်သွားရမှန်း မသိ
။ မင်းအံ့ထူး စွဲလွန်းလို့ ဟု ဆိုကာ ... နည်းလမ်းကလေးများ စွန့်ကြဲပါ
... ဆိုသော ရည်းစားစကား ပြောနည်း တောင်းသည့် သူတောင်းစား
တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြတာ၊ တစ်ယောက်ကစ ... တစ်ရာဆိုသလို၊ ပြန့်
ကားသွားခဲ့ရသည် ပင်။

“ဒီကောင်နည်းတွေက ဟန်တယ်” ... တဲ့ ။

စင်စစ် ... ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကို သေလုမြောပါး ချစ်ပြီ၊ လိုက်ပြီဆိုလျှင်၊ ကောင်မလေးဘက်မှာ လက်
မခံနိုင်သည့် ခါးသီးမှုတစ်ခုခုသာ မရှိပါက ... မေတ္တာဟူသည် (အချစ်စ
စ်စစ်ဆိုလျှင်) အသွားအပြန်ရှိတတ်တာများ ပါသည် ။ သူ့အလိုလျောက်
ဖြစ်ကိုဖြစ်တော့မည့် အခြေအနေမှာ မင်းအံ့ထူးအကြံဉာဏ်က ဝင်ရောက်
နှိမ်ဖြူးရုံသာ။ သို့ပေမဲ့ ... မင်းအံ့ထူးက လက်မထောင်၏။

“ငါနဲ့ တိုင်ပင်ရင် ဝမ်းတေဘယ်လ်”

ကိုယ်ချစ်နေသည့် မိန်းမသားထံမှ အချစ်ကို မလွဲမသွေရဖို့ အတွက်
ထိုက်တန်သော အကြံဉာဏ်ဆိုတာ ဝမ်းတေဘယ်လ် ဘယ်က၊ ပျံ့မလဲ။
အကူအညီတောင်းသူများက ဆယ်ဆလောက်တောင် ကျွေးချင် မွေးချင်
သဒ္ဓါစိတ် ဖြစ်ကြပါသေးသည် ။ ဤနည်းအားဖြင့်သတင်းပွားကာ ...

“မင်းအံ့ထူး ပို့ချသော သင်တန်း” ... ဆိုတာဖြစ်ပေါ်လာရတော့၏။

“မင်းကောင်မလေးက ဟော့ရှော့ထဲကလား။ ညင်သာညက်ညောရုံ
လား၊ ခေတ်နောက်မှာ ကျန်ရစ် တာလား

“ညင်သာညက်ညောရုံပဲ။ ခေတ်နောက်မှာ လည်း မကျန်ရစ်ဘူး၊ ခေ
တ်ရှေ့လည်း မပြေးဘူး”

“ဆံပင်”

“အနက်ရောင်”

“အရှည်”

“ကျောလယ်လောက်ပဲ”

“ဖားလျားချထားတယ်ပေါ့”

“အင်း”

စင်စစ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် နောက်သို့လိုက်၍ (ရည်းစားစကား ပြောဦးမှာ မဟုတ်၊ စောသေးသည်) မိတ်ဖွဲ့စကားပြောရုံ အရေးကိစ္စမှာ ဆံပင်ရောင်နှင့် အတိုအရှည်ဟာ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေသလဲ ... မေးသူခမျာ နားမလည်ပေမယ့် မင်းအံ့ထူးကတော့ (လိုအပ်လို့ လား၊ စတိုင်ထုတ်တာလား၊ ကိန်းကြီးခန်းကြီး လုပ်တာလား မသိပါ) သိထားရန် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ အဖြစ် မေးမြဲ ဖြစ်၏။

“အင်္ကျီဘာဝတ်လဲ၊ ဘလောက်စ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အေး၊ ထဘီတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ စကတ်ထင်တယ်။ ဘေးကွဲတွေ နောက်ကွဲတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ထဘီဖုံးသလိုပဲ ဖုံးထားတယ်၊ ထဘီစစ်စစ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး ကွ။ မင်းမေးမှာ သိလို့ ကြိုပြောတာ။ အဲဒါမျိုး နေ့တိုင်းဝတ်တယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရပြီ။ အလွယ်လေး။ ရယ်ပြလိုက်ပေါ့ကွ။ စပ်ဖြဖြတော့ မဖြစ်စေနဲ့ ပေါ့။ မင်းမျက်နှာလေးကို အရိုးသားဆုံးလုပ်ထားလိုက် ။ နေ့တိုင်း ကလေးကျောင်းပို့တယ် ထင်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအချိန် အမြဲလမ်းလျှောက်လေ့ရှိတော့၊ တွေ့, တွေ့နေရတယ် ... လို့ပြော ...

“ပြီးရင် ... နာမည်တစ်ခုပြော။ ခန့်ညားဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီကောင် နာမည်ကို သုံးလိုက်၊ ခန့်ညားဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သင်္ဘောမှာ ပဲလား၊ မြန်မာပြည် တစ်ခေါက်ပြန်မဝင်ဘူးလား၊ မတွေ့တာကြာပြီလို့ ”

“ခန့်ညားက ဆရာဝန်၊ ညဘက်တောင် ဆေးခန်းထိုင်နေတဲ့ ကောင်၊ ဘယ်မှာ သင်္ဘောတက်လို့ လဲ၊ နေ့တိုင်းလည်း တွေ့နေတဲ့ ဟာ၊ တော်ကြာရင်တောင် သူ့အိမ် ... ကော်ဖီဝင်သောက်ဦးမှာ ”

“ဟေ့ကောင်... ခန့်ညား သင်္ဘောတက်မတက် ဘယ်သူက လိုက်စစ်မှာ မို့လို့ လဲ။ ငါခိုင်းသလိုသာပြော”

“ပေါက်ပြီ။ ပြီးတော့ရော”

“ဟိုက အံ့ဩသွားမှာ ပေါ့။ မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှားတာလဲ ထင်မှာ ပေါ့။ သူက တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောမှာ ပေါ့၊ မင်းက ... ခန့်ညားညီမ တစ်ဝမ်းကွဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဘာညာ... ရွှီးပေါ့၊ အသိဖြစ်သွားရော...”

“နောက်နေ့တွေ တွေ့တိုင်း ရယ်ပြ ပြီးပြ၊ နှုတ်ဆက်။ တည်ကြည်ပစေ။ မင်းရင်ထဲက အစစ်အမှန်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးမှ စပ်ဖြဖြ မဖြစ်စေနဲ့ ။ မျက်နှာပိုးသတ်။ မင်းကောင်မလေးက ဟော့ရှေ့လိုင်းက ဝင်လို့ ရမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး...”

“ပြီးတော့ရော”

“လူချင်း သိဖို့ ခင်ဖို့ အရင်လေကွာ။ မင်းတကယ်ကြီးပြောတော့မယ်ဆိုတဲ့ နေ့ကျတော့မှ တစ်ခါထပ်သင်ပေးမယ်၊ ရပြီလား”

“အေး...ကြိုးစားကြည့်မယ်။ မင်းပြောတာ ကောင်းတယ်။ ဣန္ဒြေရတယ်။ မင်းလို ဘာဖြစ်လို့ ငါမစဉ်းစားမိတာလဲ။ မင်းနည်းက

သိပ်လည်း မခက်ဘဲနဲ့ ”

“ညွှတ်ကုန်း။ ဘာမှ မဟုတ်တာလေးမှ မတွေ့တတ်အောင် ဖျင်း
တော့ တစ်ပွဲစာ အကုန်ခံပေတော့”

“ဒါပဲ ... ဒါပဲ၊ ငါ သွားတော့မယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ ဂွဒ်လပ်ခ် အောင်မြင်ပါစေ”

“ကျေးဇူး”

ညီချစ် ဖုန်းချသွားတော့သည် ။

မင်းအံ့ထူးက ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ချည်စောင်ပါးလေးကို ဆွဲ
တင်လိုက်၏။ အခန်းထဲမှာ လေအေးပေးစက်ဖွင့်ပြီး ချည်စောင်ပါးပါး
လေး ခြုံအိပ်ရတာကို သူ အလွန်သဘောကျသည် ။ သူ့အခန်းထဲမှာ နွေ
နွေ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း၊ အဲကွန်း အမြဲဖွင့်ထားသည် ။ နွေဆို ချည်
စောင်ပါးပါးလေး အနားယူ၏။ မိုးနှင့် ဆောင်းမှာ ချည်စောင်လေး အလှ
ပံ့ခွင် ဝင်ရရှာသည် ။

အပြင်မှာ မိုးကလေးအုံ့လျက်၊ ဖွဲဖွဲကလေးတောင် မရွာသေး။ ဤရာ
သီဥတုနှင့်မှ ညီချစ်ဆိုသည့်ကောင် လမ်းလျှောက်ထွက်တယ် ... ပြော
လို့ ကောင်းမှာ လေ။ မိုးရွာထဲ ထီးဆောင်းပြီး လိုက်ရလို့ ကတော့ ... လ
မ်းလျှောက်ရတာ မြိန်လိုက်တာ ... ဟု ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“ဟာကွာ”

ပြန်အိပ်မည် ကြံကာရှိသေး၊ ဖုန်းမြည်ပြန်၏။ ဒီဆန်းဒေးလေးတစ်ရ
က် ... တစ်ပတ်မှာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရတာ။ ဒါတောင် ... ဒီတစ်ရက်က
လေး ... ဖေဖေထံမှာ တိုက်ယူထားရတာမို့ ... တိုက်ယူထားရသော
အားရက်တစ်နေ့ဟု မေမေထံမှာ ရယ်၍ ပြောခဲ့ဖူးသေးသည် ။ ဖေဖေ

လောက် အလုပ်လုပ်တာမရှိ၊ အလုပ်တွေ အများကြီး လျှောက်လုပ်သူ တွေ ရှိမည်ထားဦး အဖေလိုမျိုး များများ စားစား ရှိမည်ထင်ပါ။ ဖေဖေ ရှေ့က လျှောက်လုပ်သမျှ မင်းအံ့ထူး အနောက်မှ လိုက်၍ လုပ်ရ၏။ ဖေ ဖေက ချက်စေ့အောင် ခိုင်းတတ်လွန်း၏။ ဒါတောင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ တ ကယ်သွင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပဲ။

“ခြောက်လတိတိ လေ့လာ၊ ဖေဖေ ခိုင်းတာလုပ်၊ ခြောက်လကကျော် ရင်၊ သားကို ခွဲပေးမဲ့ ဘရန့်ချ် Branch တွေအတွက် သားသဘောနဲ့ သား လုပ်။ ကောင်းရင် ချီးကျူးမယ်၊ ညံ့ရင် နှစ်ပြားမတန်အောင် ဝေဖန်မယ်။ အဲဒါ ... ယောက်ျားကောင်း အရည်အချင်း ပြသဖို့ အခွင့်အရေးပဲ...

“ယောက်ျားဆိုတာ ဇနီးသည် ရဲ့ အားကိုးခြင်းကို ခံယူရမယ်၊ သား သမီးတွေရဲ့ ရှေ့က မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်ရမယ်။ မိခင်နဲ့ နှမတွေရဲ့ မှီခို အားထားရာ ဖြစ်ရမယ်။ ယောက်ျားကောင်း ပီသအောင် ကြိုးစား” ... တဲ့ ။

“တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်နေ့ ဖေဖေရာ”

အဲသည် လို ဇွတ်ပြောတာတောင် အင်တင်တင်။ ဇွတ်ပြောပြီး၊ အလုပ်ကို ဇွတ်မသွားဘဲ ပေကပ်နေ၊ ဆူတော့လည်း ခံလိုက်၊ ဆန်းဒေးတစ်ရက်တော့ ကိုယ်ပိုင်နေ့ ဇွတ်လုပ်ခြင်း၊ ရက်သတ္တပတ် ဆယ်ပတ်တိတိရှိမှ ဖေဖေ အဆူအပူမှ လွတ်တာ ... “ငါ ခွင့်မပြုလည်း သင်းက ဇွတ်ယူနေ တဲ့ တူတူ” ... ဟု ပြောကာ ခွင့်ပြုသည် လည်း မဟုတ်၊ မပြုဘူးလည်း မဟုတ်၊ တရားဝင်အသိအမှတ်မပြုသော နားရက်အဖြစ် မသိကျိုးကျွန် ပြုပေးလျက် အဆူအပူ ခံရခြင်းမှ လွတ်ကင်းခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဟယ်လို”

ပျင်းတိပျင်းရွဲပဲ ထူးလိုက်၏။ အိပ်ရေးပျက်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ၃

တစ်နေ့ကလေးတောင် နေထွက်အောင် မအိပ်ရ၊ မိုးမှ မလင်းသေး ... ဖုန်းတွေက မြည်ပြီ။

“မင်းအံ့”

“ခင်ဗျာ”

မှတ်ထား။ ရွဲ့ပြီး ထူးလိုက်တာ။ အသံကို မှတ်မိလို့ မဟုတ်၊ မိန်းမသားငယ်ငယ် အသံမို့ ရွဲ့လိုက်တာ။ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်တွေ ဖုန်းဆက်ကြ (မိတ်ဆက်ကြ၊ အလကားနေရင်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာစကားတွေပြော၊ ထမင်းစားဖိတ်၊ ကော်ဖီဆိုင်ဖိတ်၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်စပ်စု) တာ များ လွန်းလို့ ၊ စကားပြောဆဲမှာ သာ ဇလိုက်ဇလျော၊ နောက်ပိုင်းဆို ... သူတို့ နာမည်တွေလည်း မမှတ်မိ၊ အသံတွေလည်း မမှတ်မိ၊ အပြင်မှာ တွေ့ဖူးဆုံဖူးသူ တချို့ဆိုလျှင်တောင် မျက်နှာကိုပါ မမှတ်မိတာတွေ ရှိတတ်သေး၏။ အဲသည် ... မေ့မှု ... အတွက် ရန်တွေ့ခံရ၊ ထုထောင်းရိုက်ပုတ် ဆွဲဆိတ်ခံရတာမျိုးတွေလည်း ကြုံရတာပင်။

“တယ်ရီသေလေးစားနေပါလား မင်းအံ့ရဲ့ ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာ ရော မှတ်မိလို့ လား”

“အင်း ... ကျွန်မလို့ ပြောတတ်တဲ့ သူ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ထဲကဆိုရင် ... ဆိုရင်”

“သွား ... အဲဒါတွေပေါ့၊ အဲဒီအချိုးတွေပေါ့၊ တို့ ကုတ်ဆွဲချင်တာ”

“တို့လို ပြောတဲ့ သူက ကိုးဆယ့်ရှစ်ယောက်”

“သိပ်ကြွားနေတယ်ပေါ့”

“ဒါတောင် လျှော့ထားတာ။ ဟိတ် ... နှုတ်ခမ်းစုမနေနဲ့ ။ တော်ရုံမိန်းကလေး ... နှုတ်ခမ်းစုရင် သိပ်အလှပျက်တာ။

ဟို ... ရှေးရှေးတုန်းက”

“ပုံပြောမလို့ လား။ ပုံလာလာပြောတိုင်း ယုံတတ်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး”

“အဘွားပြောဖူးတာပေါ့။ အဘွားတို့ ခေတ်က အလှဘုရင် ခင်မြရင် ဆိုတဲ့ ဓာတ်ရှင်မင်းသမီး”

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပြောစမ်းပါ”

“အဘွားက ဓာတ်ရှင်လို့ ပြောတာ”

“ထားပါတော့”

“အဲဒီ ... ဒေါ်ခင်မြရင်ပေါ့နော်။ သူဟာသူ့ခေတ်မှာ အလှဘုရင်မဘွဲ့ ရတယ်တဲ့ ။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ မမဲ့ဘူး။ နှုတ်ခမ်းမစုဘူး၊ အမြဲပြီးပြီး လေး နေတယ်တဲ့ ၊ အသက်ကြီးလာတာအောင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဇရာ ရဲ့ အရေးအကြောင်း တစ်တွန့်တစ်ကြေ မရှိဘူးတဲ့ ။ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ဆေးကြော်ငြာရိုက်တော့ စာတန်းလေးက မအိုသေးတဲ့ သူ အပျိုလေးနဲ့ တူတဲ့ ”

“ဒီမှာ ပြီးနေပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့။ အဲဒီဘက်က ပြီးနေပေမယ့် ဒီဘက်မှာ က အာပု ပ်စော် နံနေတယ်”

“အမယ်လေး ရွံလိုက်တာ”

“မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူးကွ”

“အိပ်ကာနီးတုန်းက သွားမတိုက်ဘူးလား”

“အဲဒါ ... မမှတ်မိဘူး၊ မေ့သွားပြီ၊ တိုက်ဖြစ်လား၊ မတိုက်ဖြစ်လား”

“ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာရော မှတ်မိရဲ့ လား”

“ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် နာမည်ဖွင့်ပြောရင် ဒီနေ့ တစ်နေ့စာ မှတ်မိအောင် မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒါတွေ မုန်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တို့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရတယ် သိလား။ ခေတ်ဟောင်း တေးပဲ။ ဖေဖေ ဆိုဆိုနေလို့ ကြားဖူးပြီး ရနေတာ နားထောင်။ ချစ်ပါရစေ ... အသနားခံသော်လည်း ... ငြင်းပယ်တယ် ဂုဏ်မြင့်သူကကွယ် ... မောင့်အပေါ်ဝယ် ... ဂုဏ်ရည်မတူလို့ လား ... ရွှေစံပယ်ဖြူ ... ပန်ချင်သူကများ ... များ တယ်။ မသနားပဲ ... ရက်စက်တယ်”

“ယူအသံ တော်တော်ကောင်းမှန်း ကြွားပြန်တာပေါ့လေ”

“ချစ်လို့ ... အဲ ခင်လို့ ၊ အဲ ... ခင်လို့ စ, တာပါ ရွှေစံပယ်ဖြူရယ်။ ဦးခင်မောင်ဖြူရဲ့ သမီး ရွှေစံပယ်ဖြူရယ်၊ ဖြူပါတယ်လည်း ဆိုသေး၊ ရှေ့က ရွှေထည့်ထားတယ်။ တကယ်ဆို ... ငွေစပယ်ဖြူ ဖြစ်ရမှာ ၊ ဪ ... သူ့အမေက ဒေါ်တင်တင်ရွှေကိုး။ ရွှေစံပယ်ဖြူပဲ ဖြစ်ရတော့မှာ ပေါ့”

“ကြည့်... သူသိသားနဲ့ ”

စကားပြောခွက်ကို မင်းအံ့ထူးလက်ကပဲ စ,ချလိုက်တော့သည် ။ ရွှေစံပယ်ဖြူ ...ဆိုသည့် သဌေးသမီးက သူ့ဘက်မှ စ၍ ဖုန်းဆက်ရုံလောက်ထိသာ အတ္တလျှော့လျက်၊ တစ်ဖက်သားမှ စ၍ ဖုန်းချသွားပြီ ဆိုလျှင်တော့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ခေါ်သည် ထိ မာနချတတ်သူ မဟုတ်မှန်း သိထားတာပင်။ ပြီးပြီပေါ့။ တစ်ရေးလောက်ပဲရရ၊ ပြန်နှပ်လိုက်ဦးမည်။

ပြန်နှပ်ပါမည် ဆိုသော်လည်း ... တကယ်တမ်းကျ ... အိပ်ပျော်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ မျက်စိမှိတ်ရင်း ဟိုတွေး ဒီတွေး။ အတွေးထဲမှာ

ရွှေစံပယ်ဖြူကို မြင်ယောင်လာ၏။ များ ပြားလှစွာသော မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ တချို့ဆို ...တကယ့်ကို မမှတ်မိတာပါ။ တချို့ကျတော့ အသံရော လူရော၊ ပြောနေကျ အသုံးအနှုန်း စကားလုံးလေးတွေကအစ မှတ်မိလိုက်သေး။ တချို့ကျတော့ ပြောရင်းမှ တွေးရင်းမှ မှတ်မိလာရတာ။ ရွှေစံပယ်ဖြူကို ပြောကာစက မမှတ်မိပါ။ သူ့ကိုယ်သူ “ကျွန်မ” ပြောလိုက်၊ “တို့ ” ပြောလိုက်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ... စံပယ်ကလေး ...တဲ့ ။ ကိုယ့်ကိုကျတော့ “မင်းအံ့” လို့ ပဲခေါ်၏။ များ သောအား ဖြင့် မိန်းကလေး တော်တော်များများက ကိုယ့်ကို “မင်းအံ့” လို့ ပဲ ခေါ်ကြသည် ။ သူငယ်ချင်းဖုန်းပြောင် (သူနာမည် ဖုန်းခေါင်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ... ဆေးစားပဲ မှာ သလားမသိ... နှာဖူးက ဆံပင်တွေ ကျွတ်ပြီး ပြောင်ပြောင်လာသည် မို့ အဖွဲ့ကဝိုင်းခေါ်သော နာမည်)က ကိုယ့်ကို “မင်းအံ့ ဆိုတော့၊ မင်းပဲအံ့။ ငါမအံ့တော့ဘူး’ ... ဟု ပြောတာ ။ အဲသည် တုန်းက ...

အဲဒါ ဟာသလား ... ရယ်လည်း မရယ်ရပါလား၊ မရယ်ရလို့ ရယ်တောင် ရယ်ချင် လာပြီ ဝါးဟားဟား” ... ဟု အော်ရယ်ပေးလိုက်ခဲ့တာ အတွေးထဲဝင်တော့ ပြုံးမိရသေး၏။ ရွှေစံပယ်ဖြူဟာ အိမ်အထိ အဝင်အထွက်ရှိသူ ဖြစ်သည် ။ မိဘချင်းလည်း ခင်၏။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေမို့ တော်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်လာခဲ့တာ။ ငယ်ပေါင်းဟု တောင် ပြောနိုင်ပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ ... မင်းအံ့ ... သူ့ကို သိပ်မကြည်ပါ။ သူ့ထက် သူ့အမေကို ပိုမကြည်တာ ဖြစ်၏။ သူ့သမီး ...မင်းအံ့နှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရတာကိုပဲ “နာအံ့” ထင်သည့် အမျိုးသမီးကြီး။

“ဒီကောင်လေး ... မိန်းမရှုပ်သနဲ့၊ မပေါင်းနဲ့ ” တဲ့

အဲဒီသတင်းကိုလည်း ရွှေစံပယ်ဖြူပဲ ယူလာတာ ဖြစ်၏။ သူမ ...

မျှော်လင့်သည် က ...

“ရှုပ်တာတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ခင်တာမင်တာပေါ့၊ လူငယ်တွေ ဆိုတော့ ရင်းနှီးတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ ရင်ထဲကျတော့ ... နင်တစ်ယောက်တည်းပါ စံပယ်ရယ်”... ဟူ၍

သူ အပြောခံချင်သည့် ဝါကျ၊ ကြားချင်သည့် စကားလုံးကို မင်းအံ့ထူးတို့ က သုံးမတဲ့ လား။

“အန်တီဒေါ်တင်တင်ရွှေ ပြောတာ မှန်တယ်။ သိပ်အဖိုးတန်တဲ့ ဆုံးမစကားပဲ။ နင်နားထောင်လိုက်နော်၊ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်က စွန့်လွှတ်အမွေဖြစ်လိုက်”

အဲသည် တုန်း ရွှေစံပယ်ဖြူ... နှုတ်ခမ်းစုလျက် ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားခဲ့ဖူး၏။ ပြီးတော့လည်း ... သူပဲ ဖုန်းပြန်ဆက်တာပါပဲ။ သနားစရာတော့လည်း အကောင်းသား သနားစရာတော့လည်း မကောင်းပါဘူးလေ ... ။ မင်းအံ့မှာ လက်သုံးစကားတွေ အများကြီး ရှိပါသည် ။ အဲသည် စကားတွေက သူ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှာ အမြဲပို့ချသည် ။ ကျန်သည့်ကောင်တွေကလည်း ... ဟုတ် လိုက်လေ၊ မှန် လိုက်လေနှင့် နာယူကြ၏။

“မိန်းမတွေ ... သူတို့ ဆိုရင် ဘာပြောလဲ။ ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း ပြောတာပဲ၊ ပြီးရင် ... အဲဒီယောက်ျားတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်၊ မခေါ်ဘဲ မနေနိုင်တာ သူတို့ ။ စိတ်ကောက်တာ သူတို့ ၊ အတင်းပြောတာ သူတို့ ။ အောင်မယ် ... မိန်းမတွေမှာ လက်သုံးစကားတောင်ရှိသေး ...

“သိလား ... ဟိုအငြိမ့်သီချင်းကို သုံးထားတာ။ မောင်မောင်ဆိုလေ ... တော်တို့ အမျိုးက ထီးရိုးရှည် ... သူ့အမေနှယ်တော်တို့ ... မွေးတတ်ပ

လေ ... တဲ့ ”

အဲသည် တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“ယောက်ျားဆိုတာ အလိုမလိုက်ရဘူး၊ အညံ့မခံရဘူးတဲ့ ။ အလျှော့ပေးလေ ရောင့်တက်လေတဲ့ ။ ဘာမှ ... အိမ်ဦးသခင်ကြီးလည်း လုပ်နေစရာ မလိုဘူးတဲ့ ။ ရည်းစားဘဝမှာ ကတည်းက ကုပ်ချိုးထားတဲ့ ။ တို့ကပြေးမှ ယောက်ျားတွေက လိုက်မှာ တဲ့ ။ တို့ ကလိုက်ရင် ... သူတို့ကပြေးရောတဲ့ ...

“အဲဒါ ... တကယ်တမ်းကျ ... သူတို့ ကွ။ မိန်းမဆိုတာ အူတိုမျိုးသာဆိုတယ်၊ တော်တော်ရစ်တာ။ စိတ်ကောက်လိုက် နှုတ်ခမ်းစူလိုက်၊ ဆွဲဆိတ်လိုက်၊ ကုတ်ဖွဲ့လိုက်နဲ့ ဖုန်းပြောင်ဆို ကြည့်ပါလား၊ သူ့လက်မောင်းမှာ လက်သည်းရာချည်းပဲ”

“ချစ်လို့ ကျီစားတာပါကွာ”

“မင်းကောင်မလေး ချစ်တာက အရေပြားတောင် ပေါက်တယ်၊ သည်းညည်းမခံနဲ့ ကွ။ သူတို့ မပြေးခင် ကိုယ်ကအရင်ပြေး၊ နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ သဘောက ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ပြမှ အထင်ကြီးတာ။ သူတို့ က တကယ်တော့ အားကိုးချင်တာ၊ အဲဒါ ရိုးရိုးသားသား အားကိုးလိုက်ရင် ပြီးရော...”

“ဆိုး၊ နဲ့၊ အနိုင်ယူပြီးမှ အားကိုးတာ။ ဆိုးတာ အနိုင်ယူတာကို ကိုယ်က ချစ်လို့ သည်းခံနေရင် တစ်လကျေနပ်မယ်၊ တစ်နှစ်ကျေနပ်မယ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြာရင် သူတို့ အထင်သေး လာပြီ။ ဒီယောက်ျား ... ငါ့နောက်လိုက်ကြီးပါလား ဆိုပြီး ... အဲဒါ စိတ်စပျက်တာပဲ”

“မိန်းမတွေကလည်း ပြောတာပဲ၊ မရခင် ဖျာလိုလိပ် ထပ်ပေါ်တင်၊ ရ

လည်း ပြီးရော ဖျာလိုခင်း၊ ခြေနဲ့ နင်းလို့ ”

“မရခင်ကတည်းက ဖျာလိုလိပ်ပြီး ထိပ်ပေါ်တင်မထားရင် ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လည်း ဖျာလိုခင်းပြီး ခြေနဲ့ နင်းစရာမလိုတော့ဘူး”

“ရည်းစားတစ်ယောက်ကို ဒူးမထောက်ဘဲ ရမလားကွ၊ ရည်းစားစကားကို မာရေကျောရေ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒူးမထောက်ဘဲ အညှာချွေတဲ့ နည်းတွေ ရှိပါတယ်ကွာ၊ မိန်းမဆိုတာ စိတ်ပျော့မျိုး”

“မရရင် ... ရေထဲခုန်ချ သေလိုက်မယ်လို့ ပြောရင် ကောင်းလား”

“အဲဒီတော့ ... ဟိုက အသုဘဘာချပေးမယ်လို့ ပြောမှာ ပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ... ဓားနဲ့ ရွယ်ပြီး ငါ့ကိုကြိုက်လို့ ပြောရမလား”

“ခြိမ်းခြောက်မှုနဲ့ ရဲစခန်း ရောက်သွားမယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲကွ”

“မင်း သေလုအောင် ကြိုက်ပါပြီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တွေ့မှ ငါ့ကို လာပြီး ဆရာတင်လှည့်။ ဝမ်းတေဘယ်လ်ကျွေး။ ငါ နည်းလမ်းကို စနစ်တကျ သင်ပေးမယ်။ မရမရှိစေရဘူး။ မင်း ရရင် ငါ့ကို ဝမ်းတေဘယ်လ်ပဲ။ မင်း မရရင် ငါက မင်းကို ဝမ်းတေဘယ်လ် ပြန်ကျွေးမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“နှမတစ်ယောက် အဆစ်ထည့်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“မရှိလို့ ပေါ့ကွ။ ရှိရင် ငါ့အုပ်စုထဲက ကောင်တွေထဲက စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင်ရွေး ... ပေးစားမှာ ”

“မရှိလို့ ပြောတာ”

“မှန်တာပေါ့။ ရှိရင် ဘယ်ပြောမလဲ”

“ဝမ်းကွဲလေးများ ”

“လိပ်ခါး၊ ဖားဖင်နဲ့ ရေနံရောင်အသား ကြိုက်ရင် တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“တော်ပါပြီ”

အတွေးတွေထဲ ပျော်ဝင်ကာ မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးပင်ပွင့်လာရ၏။ မထူးပါဘူး။ မျက်နှာထသစ်တာပဲ ကောင်းမည်။ နံနက်စာကို မေမေနှင့် အတူ စောစောစီးစီး မစားဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ မေမေစိတ်ကြိုက်ကလေး တစ်ခုတော့ ဆောင်ရွက်ပေးဦးမှ ။ ဖေဖေနှင့် မေမေဟာ ကိုယ့်မိဘတွေချည်းမို့ တူတူချစ်သည် ပဲထား။ မေမေကိုတော့ ပိုကိုပိုမိတာပင်။ မေမေဗိုက်ထဲမှာ ကိုးလကျော်ကျော် နေခဲ့ရလို့ လားတော့ မသိပါ။ ဖေဖေထက် မေမေကို ပို၍ အလိုလိုက်ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေ ဆူသံအော်သံကို ကြောက်လို့ လိုက်နာဖြစ်ရပေမယ့် မေမေ ညင်သာညက်ညော ဆုံးမစကားတွေကျတော့ နားမထောင်လျှင် မေမေ စိတ်ညစ်ရမှာ စိုးသည် နှင့် ပင် နားထောင်ဖြစ်ရတော့၏။

အဲသည် နည်းနှင့် ... မင်းအံ့ထူး ဆိုတာ အမေသားရယ်လို့ လည်းကောင်းမလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားပါသည် ။ မင်းအံ့ထူးသည်သာ ပိတုန်းတစ်ကောင်ဆိုလျှင် ဘယ်ပန်းပွင့်ကလေးတွေဆီကိုမျှ ပျံသန်းရစ်ဝဲဖို့ မလိုပါ။ ကိုယ့်နေရာလေးမှာ ကိုယ့်ဘာသာ အတောင်ဖြန့်ဝဲနေရုံနှင့် ပင် ...ပန်းပွင့် ပန်းခိုင်လေးများက ကိုယ့်ဘက်ယိမ်း၍ တိမ်းညွတ်ကြတာချည်း။ ဒါက ငြင်းလို့ မရနိုင်သော လက်တွေ့မို့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ...ကိုယ့်နည်းလမ်းတွေကပဲ ကောင်းလို့ စွဲသလိုလို ... အခြောက်တိုက် နာမည်ကြီးတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။

မင်းအံ့ထူး ... အရပ်ခြောက်ပေ၊ စိမ်းဖန့်သွေးနှင့် ဖြူသောအသား၊
အရပ်နှင့် လိုက်ဖက်ရုံ အသားအရေ အပြည့်အဖြိုး၊ စီးပွားရေး ပညာရေး
... ပြောစရာမရှိ၊ ရည်းစားများ သည်
နာမည်ကြီးပေမယ့်မင်းအံ့ထူးကြောင့် ဘယ်အမျိုးကောင်းသမီးလေး တစ်ဦးတလေမျှ ဘဝပျက်ခြင်း၊ ပန်းကောင်အညွန့်ကျိုးခြင်းမရှိတာတွေရယ် ... ဒါတွေဟာ မင်းအံ့ထူးအတွက် (မိန်းမကြိုက်) အရည်အချင်းတွေချည်း မဟုတ်လား။

မင်းအံ့ထူး ... ခုတင်ပေါ်မှ ခြေနှစ်ချောင်းကို အရင်ချ၏။ မျက်နှာသစ်မလို့ ။

“ဟော”

မြည်လာပြန်ပါပြီ တယ်လီဖုန်း။ မြည်ပစေ။ မကိုင်တော့ဘူး ဆုံးဖြတ်လျက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မျက်နှာသစ်ရင်း ရေပါ တစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်တော့ နည်းနည်းကြာသွားရသည်။ ။

“သားလေး”

“ဟောဗျာ ... မေမေက ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်၊

ဘာပြောမလို့ လဲ မေမေ”

ရေချိုးခန်းမှ ထွက်တော့ ... မေမေက မင်းအံ့ထူး ခုတင်ပေါ်ကစောင့်ကို ဆွဲခေါက်နေရင်း လှမ်းခေါ်၏။

“မလုပ်နဲ့ လေ မေမေ ... ကျွန်တော် ခေါက်မှာ ပေါ့”

မေ့မေ့ထံမှ ဆွဲလုရ၏။ မင်းအံ့ထူး၏ အခန်းထဲသို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများ ဝင်ခွင့်မရှိ (မေမေအမိန့်) ပါ။ ကိုယ့်အခန်း၏ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုကို ကိုယ့်ဘာသာ တာဝန်ယူဖို့ ကျတော့ ဖေဖေအမိန့်ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေ

သာ အဲသည် အမိန့်ကို မချလျှင် ... မင်းအံ့ထူးက အပျင်းတစ်၊ မေမေက အချစ်ပိုတိုင်း၊ အမြင်မတော်တိုင်း၊ မိခင်တို့ စေတနာမေတ္တာဖြင့် ဝင်ရှင်း ... ဆိုတာမျိုး ဖြစ်တော့မှာ ။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ “သား” ကို ချစ်တတ်ပုံ နည်းလမ်း မှန်ပါပေသည် ဟု အားကျအတုခိုးရပါမည်။ ကိုယ်တိုင် ဖခင်ဖြစ်လာသည့် တစ်နေ့ကျလျှင်ပေါ့ ...။

“သားသူငယ်ချင်း ခန့်ညားတဲ့ ။ ဖုန်းဆက်တယ်။ သားမကိုင်လို့ မေမေ အိမ်ရှေ့က ကိုင်လိုက်တယ်။ အရေးကြီးလို့ တဲ့ ။ ပြန်ဆက်ပါတဲ့ ။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... ကျွန်တော် ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို “သား” ဟု ပြောကျင့်... ရှစ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှ စ၍ ဖျောက်ခဲ့၏။ ဖေဖေကြောင့်ပါ။ ဖေဖေထံမှာ “သား” “သား” ဆိုပြီး ခွဲတိခွဲဖတ် မဖြစ်ချင်တာနှင့် ပင် “ကျွန်တော်” ဖြစ်သွားရတော့၊ မေမေထံမှာ ပါ “ကျွန်တော်” ပဲ ဖြစ်သွားရတော့တာ။

“ကော်ဖီသောက်ဖို့ မေမေ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေရော မေမေ”

“သားဖေဖေကတော့ မပြောနဲ့ ။ ဆန်းဒေးတစ်နေ့ မနားဘူး။

ဘယ်သူနဲ့ ဆိုလည်း မသိပါဘူး၊ ချိန်းထားလို့ သွားစရာရှိတယ်တဲ့ ၊ သွားပြီ”

“ဖေဖေကတော့ ပြောမနေနဲ့ ။ စီးပွားရေးအတွက်ဆို သန်းခေါင်ကျော်လည်း အိပ်ရာထဲက ထွက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့... ရိုးရိုးသားသားချည်းပဲလေ သားရဲ့ ။ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားတာ သား အတုခိုးရမယ်”

“မေမေရော ... ဆန်းဒေး တစ်ရက်တော့ အတုမခိုးဘူး”

မေမေက ရယ်၍ သားပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်း၏။ မေမေက နှစ်ဆယ်ကျော် သားကြီးဖားဖားကို သည် လိုပဲ ရွတ်ခနဲ ရွတ်ခနဲ နမ်းတတ်၏။ မေမေ့မျှာ သူ့အရပ်ကလေး ငါးပေနှစ်လက်မနှင့်မို့ ခြေဖျားလေးများ ပင် ထောက်လိုက်ရရှာပါ၏။

★

“ဟေ့ကောင် ...ခန့်ညား။ ငါ ...”

“အေး ... မင်းဆီမှာ ငါအကူအညီတစ်ခု တောင်းမလို့ ကွ”

“ပြော ... သူငယ်ချင်း။ မိန်းမလိုက်ခိုးပေးရမလား”

“အဲဒီလို အကူအညီမျိုး တောင်းချင်ပါတယ်ကွာ၊ ခုဟာက ငါ့အစ်ကိုကိစ္စ”

“သိပြီ ... မိန်းမနဲ့ ကွဲဖို့ ဆိုတာ”

“အေး ... ငါ့အစ်ကိုက ပစ္စည်းတွေ တောင်းလိမ့်မယ်”

“သိတယ်လေ ... မင်း ပြောထားတာ၊ မရရင် တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ၊ လောလောဆယ်တော့ ... သူ့မိန်းမအိမ်ပေါ်က ဆင်းနေတာ မဟုတ်လား”

“အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်။ အစ်ကို့ယောက္ခမက ငါ့အမေနဲ့ သူငယ်ချင်း”

ခန့်ညားနှင့် သူ့အစ်ကိုဆိုသူတို့ က အရင်းမဟုတ်ပါ။ အဖေချင်း ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲမို့၊ သူတို့ ချင်းကျတော့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲ။

“ငါ့အစ်မေက ဟိုဘက်ကို မျက်နှာပူနေတယ်။ ငါ့အဖေကလည်း သူ့

တူအစား ရှက်လို့ တဲ့ ”

“မင်းဦးလေးကံရော”

“နည်းနည်းပါးပါတော့ ရှက်တယ်၊ ခြေမဲ့လက်မဲ့ ဆင်းရဲမှာ ကျတော့လည်း မကြိုက်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါမေမဲ့ ... ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပါ။ မကောင်းတာက ငါ့အစ်ကို။ အစကတည်းက မကြိုက်ဘဲ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ဦးလေးမိန်းမ ... သူ့အမေပေါ့၊ သူ့အမေက ငါ့အမေကတစ်ဆင့်... အဲဒီမိသားစုအကြောင်းကြားပြီး ချမ်းသာမှန်း သိလို့ ပေးစားချင်တာ”

“သဘောပေါက်တယ်”

“အမေ့သဘောကျ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခု ကောင်းတာက ငါ့အစ်ကိုဟာ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုမရှိဘူး၊ အဲဒါ တော်သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွဲတာလဲ”

“မိန်းမက မာနကြီးတယ်။ သဌေးသမီးလေ။ ရထားတဲ့ ယောက်ျားလက်ဆွဲအိတ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ငမဲ့”

“သဘောပေါက်တယ်”

“သူဌေးကတော်ကြီးကလည်း မုဆိုးမ ဖြစ်သွားတော့၊ သမီးပျိုက နှစ်ယောက်၊ သူဌေးကြီးရဲ့ လက်ငုတ်တွေကို ဆက်လုပ်မယ့် ယောက်ျားမားမား လိုတယ်”

“ပြန်စေ့စပ်ဖို့ ၊ ညှိနှိုင်းဖို့ ”

“အဲဒါ မင်းလိုက်သွားပေးစမ်းပါ။ ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့ဦးလေးက အကူအညီ တောင်းတာ၊ သူတို့ တော့ မျက်နှာပူတယ်၊ မလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းက စ

ကားပြောကောင်းတော့လေ၊ စကားဆိုးဆိုး ဆိုရင်တောင် တစ်ဖက်သား နာခံသာတဲ့ ဘက်ကလှည့်ပြောတတ်တော့ အဖော်လိုက်သွားပြီး ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောဆိုဖာထေးပေးဖို့ ”

“မင်းအစ်ကိုက ယောက်ျားမာန မထားပါလားကွာ”

“ထားတော့ ထားတယ်၊ သူ ထားတာက တစ်မျိုး။ သူဌေးတွေ ဆိုပေမယ့်၊ သူဌေးကြီးလည်း ဆုံးရော၊ မန်နေဂျာတွေ ဝန်ထမ်းတွေက သူတစ်လူ ငါတစ်မင်းနဲ့ ဦးကထောင် ပဲ့ကထောင်၊ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတုန်း သူ ဝင်ကိုင်ပေးရတာတဲ့ ”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”

“သူ ဝင်လုပ်ပြီးမှ ထပ်ဖြစ်တဲ့ စီးပွား၊ ထပ်ခွဲတဲ့ ဘရန့်ချ်တွေဟာ သူနဲ့ ပဲ ဆိုင်တယ်တဲ့ ၊ သူ ကြိုးစားမှုတဲ့ ၊ အဲဒါတွေ သူ ရထိုက်တယ်တဲ့ ၊ သူ ဝီရိယ၊ သူလုပ်အား၊ သူ့ဇွဲ။ ဒါတွေ ခဝါချပစ်ခဲ့ရလောက်အောင် သူ့မာနက ခြေရင်း မဆင်းဘူးတဲ့ ကွာ”

“မင်းအစ်ကိုကလည်း အပြောကောင်း”

“မင်းကို အကူအညီ တောင်းတာနော်၊ လိုက်သွားပေး”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု ... တော်ကြာ မင်းကို ဝင်ခေါ်မယ်၊ ငါလည်း ပါမယ်။ ငါက ဒရိုင့်ဘာ လုပ်ပေးရုံပဲ၊ ငါ့ကားနဲ့ သွားမှာ ၊ ငါ့အစ်ကိုမှာ ကားမရှိဘူးကွ”

ခန့်ညားကိုယ်တိုင် လိုက်လာမည်၊ သူ့အဖေနှင့် သူ့ဦးလေးက အကူအညီတောင်းသည် ဆိုတော့လည်း ကူညီသင့်သည် ။ ခက်တာက ဒါမျိုး တစ်ခါမျှ မပြောဘူး၊ မဆိုဘူး၊ ပြောလို့ ဆိုလို့ ကောင်းသည့် ကိစ္စလည်း မဟုတ်ချေ။

“ဟေ့ကောင်... ငါ လာတော့မှာ ”

“ငါ ခုမှ ရေချိုးပြီးတာ၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“ဘရိတ်ဖတ်စ် နည်းနည်းတော့ စားလိုက်ပေါ့၊ အပြန်ကျ ...လန့်ချီ ငါကျွေးပါ့မယ်ကွာ၊ ပြီးမှ ပြန်ပို့မယ်”

“မလိုပါဘူးကွ”

“လိုလို ... မလိုလိုကွာ၊ ငါကျွေးမယ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ လည်း စကားပြောရတာပေါ့။ မဆုံဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ ငါလည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ။ ငါ ... ညနေဘက် ဆေးခန်း ထိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ လာခေါ်ချေ”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ခန့်ညားနှင့် က ... အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူက ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်သွားသည် ။ မင်းအံ့ထူးလည်း ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ... ဆရာဝန် နည်းနည်းကလေးမျှ ဝါသနာမပါသည် မို့ ဆေးတက္ကသိုလ် မသွားခဲ့ပါ။ ကိုယ်က ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ပဲ မလွဲမသွေ ဝင်လုပ်ရမည့် သူမို့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်လည်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ကြီးပိုက်ပြီး၊ ကုမ္ပဏီမှာ မန်းနေဂျင်းဒါ ရိုက်တာ လုပ်ရမည့် တူတူလေ။

*